

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 05537-26/2019-ERU

V Jihlavě dne 18. května 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **Saša – Sun s.r.o.**, se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 481 (dále též „odpůrce“), zastoupené JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem, se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem 462, 696 71 Blatnice pod Svatým Antonínkem, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 05537-17/2019-ERU ze dne 13. července 2020 (sp. zn. SLS-05537/2019-ERU), kterým Energetický regulační úřad ve sporném řízení podle § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“), rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit společnosti **ČEZ Prodej, a.s.**, se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 272 32 433 (dále též „navrhovatel“), zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o., se sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1 - Nové Město, částku ve výši 61 464 243,28 Kč spolu s úrokem z prodlení a náhradu nákladů správního řízení, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“), jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

I. Rozklad společnosti Saša – Sun s.r.o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 481, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 05537-17/2019-ERU ze dne 13. července 2020 (sp. zn. SLS-05537/2019-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

II. Společnosti Saša – Sun s.r.o., se sídlem Kollárova 1229, 698 01 Veselí nad Moravou, IČ: 292 03 481, se ukládá povinnost uhradit společnosti ČEZ Prodej, a.s., se sídlem Duhová 1/425, 140 53 Praha 4, IČ: 272 32 433, k rukám jejího právního zástupce Mgr. et Mgr. Jana Kořána, advokáta ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o., se sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1 - Nové Město, náhradu nákladů řízení o rozkladu včetně DPH ve výši 1 573 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Správní řízení na prvním stupni

Energetickému regulačnímu úřadu byla dne 2. května 2019 na základě usnesení Okresního soudu v Hodoníně č. j. 14 C 94/2017-550 ze dne 25. března 2019 postoupena žaloba podaná společností ČEZ Prodej, a.s., kterou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž bude společnosti Saša – Sun, s.r.o., uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 61 464 243,28 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení spočívajícího v rozdílu mezi výkupní cenou platnou pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 a výkupní cenou platnou pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Ve smyslu § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), mj. platí, že právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají zachovány i po postoupení věci příslušnému orgánu. Podanou žalobou tak bylo zahájeno sporné správní řízení mezi navrhovatelem a odpůrcem a žaloba bude dále označována jako návrh.

Z navrhovatelových tvrzení vyplynulo, že požadovaná částka má představovat neoprávněně vyplacenou podporu z obnovitelných zdrojů energie ze strany navrhovatele jako povinně vykupujícího odpůrci jako výrobci elektrické energie z obnovitelného zdroje uvedeného do provozu v roce 2010, a to za období od ledna 2013 do července 2015 (po odečtení proplacené bankovní záruky pokrývající bezdůvodné obohacení vzniklé v období ode dne 1. srpna 2014 do dne 31. července 2015). Podle názoru navrhovatele měla být za dané období vyplacena podpora ve výši platné pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, neboť výrobní odpůrce nebyla uvedena do provozu v roce 2010, jak vyplynulo ze závěrů správního řízení vedeného Energetickým regulačním úřadem pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU.

Dne 18. června 2019 obdržel Energetický regulační úřad vyjádření odpůrce, který odkázal na svá předchozí vyjádření k věci, která učinil v rámci výše zmíněného soudního řízení, zejména vyjádření ze dne 23. května 2017, doplnění vyjádření ze dne 15. ledna 2019 a protokol o jednání před soudem prvního stupně ze dne 22. ledna 2019. Odpůrce uvádí, že mu nárok na výkupní ceny platné pro výroby uvedené v roce 2010 vznikl, a vzhledem ke skutečnosti, že se v daném případě jedná o plnění poskytované na základě smlouvy, nemůže se jednat o bezdůvodné obohacení. Dále uvedl, že navrhovatel žádným způsobem neprokázal, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu až v roce 2011. Odpůrce také poukázal na změnu výkladu cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2019“), ke které došlo od počátku roku 2018 jak ze strany Energetického regulačního úřadu, tak i ze strany soudů. Současně navrhl přerušování řízení do doby nabytí právní moci rozhodnutí Energetického regulačního úřadu vydaného v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU ve věci žádosti odpůrce o udělení licence na podnikání v energetických odvětvích, jak to bylo ze strany Energetického regulačního úřadu učiněno ve správním řízení vedeném pod sp. zn. SLS-03201/2019-ERU.

K návrhu na přerušování řízení se dne 28. června 2019 vyjádřil navrhovatel, který uvedl, že pro přerušování řízení nevidí žádný důvod, zejména pro absenci předběžné otázky. Ve vyjádření ze dne 15. července 2019 navrhovatel doplnil, že podstatou sporu je vyřešení otázky, zda má odpůrce za rozhodné období nárok na výkupní ceny platné pro výroby

uvedené do provozu do konce roku 2010. Navrhovatel má za to, že odpůrce na tyto výkupní ceny nárok nemá, neboť ze strany společnosti ACTHERM, s.r.o., provozovatele distribuční soustavy, došlo k předání nesprávných údajů, přičemž opětovně odkázal na závěry správního řízení vedeného pod sp. zn. SLS-07196/2014-ERU a navazující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 25 C 141/2016-540 ze dne 11. července 2018 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 71/2019-675 ze dne 28. března 2019. Navrhovatel také odkázal na rozsudky vydané v rámci trestního řízení, v němž byly řešeny okolnosti vzniku nároku odpůrce na podporu, a to rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 46 T 7/2013-9824 ze dne 22. února 2016, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5 To 56/2016-11.134 ze dne 17. ledna 2018 a usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 990/2018-I.-467 ze dne 11. prosince 2018, ze kterých vyplývá, že licence na výrobu elektřiny byla ze strany odpůrce získána podvodným jednáním.

Odpůrce ve vyjádření ze dne 19. září 2019 nesouhlasil s názorem navrhovatele, že podstatou sporu je posouzení otázky, zda má odpůrce za rozhodné období nárok na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu do konce roku 2010. Odpůrce zopakoval, že v daném případě je nezbytné posoudit, zda odpůrci vznikl nárok na výkupní ceny pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Zpochybnil také aktivní legitimaci navrhovatele, když poukázal na skutečnost, že podpora vyplacená odpůrci za rozhodné období je částečně předmětem jiného sporného řízení vedeného u Energetického regulačního úřadu pod sp. zn. SLS-06303/2019-ERU, kde je navrhovatelem Česká republika – Ministerstvo průmyslu a obchodu, a sp. zn. SLS-06330/2019-ERU, kde je navrhovatelem společnost OTE, a.s.

Energetický regulační úřad přípisem ze dne 10. prosince 2019 poskytl účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 13. ledna 2020 využil této možnosti odpůrce, který v podstatě shrnul své dosavadní námítky týkající se absence aktivní legitimace navrhovatele a neprokázání nároku na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Dne 14. ledna 2020 obdržel Energetický regulační úřad vyjádření navrhovatele, ve kterém zopakoval, že pro posouzení věci je relevantní pouze to, zda měl odpůrce nárok na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu v roce 2010, neboť rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro výkupny uvedené do provozu v roce 2011 a hodinovou cenou mu byl ze strany operátora trhu uhrazen. S ohledem na jeho postavení prostředníka v rámci systému podpory tak na straně odpůrce vůči navrhovateli nevzniklo v důsledku úhrady těchto cen žádné bezdůvodné obohacení, proto není rozhodné, zda odpůrce nárok na tyto výkupní ceny měl či nikoliv. K námitce aktivní legitimace navrhovatel uvedl, že navrhovateli nikdy nebyl rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 a hodinovou cenou proplacen, a z principu je tak vyloučeno, aby byl ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu nebo společnosti OTE, a.s., uplatněn vůči odpůrci stejný nárok, jako je nárok uplatněný navrhovatelem v tomto řízení.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 05537-17/2019-ERU ze dne 13. července 2020 ve výroku I. rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli částku ve výši 61 464 243,28 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z uvedené částky jdoucím

ode dne 26. prosince 2016 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozhodnutí, a ve výroku II. rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 6 292 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění Energetický regulační úřad konstatoval, že je věcně příslušným orgánem k rozhodnutí předmětného sporu, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, kdy v této souvislosti odkázal mj. i na závěry zvláštního senátu uvedené v usnesení č. j. Konf 44/2018-11 ze dne 20. března 2019. K návrhu odpůrce, aby bylo správní řízení přerušeno do doby, než bude pravomocně ukončeno správní řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU týkající se žádosti odpůrce o udělení licence na podnikání v energetických odvětvích, Energetický regulační úřad uvedl, že správní řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU není možné považovat za řízení o předběžné otázce, neboť otázku, zda byla výrobná odpůrce uvedena do provozu v roce 2010, je možné dovodit i z jiných podkladů. Energetický regulační úřad také odkázal na základní zásady správního řízení, jako jsou hospodárnost a rychlost řízení, a konstatoval, že má shromážděn dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci.

K předmětu sporu Energetický regulační úřad uvedl, že je nezbytné zkoumat, zda na jedné straně došlo ke zvýšení majetkové hodnoty u odpůrce a zda na druhé straně v této souvislosti došlo naopak k úbytku majetkové hodnoty u navrhovatele, přičemž mezi majetkovou újmou ochuzeného a bezdůvodným obohacením musí existovat tzv. příčinná souvislost, tedy vzájemný poměr příčiny a následku. Energetický regulační úřad dovodil, že navrhovatel v řízení prokázal, že ochuzení navrhovatele spočívající v poskytnutí podpory v podobě úhrady výkupní ceny mělo za následek bezprostřední navýšení majetkové hodnoty na straně odpůrce a je tedy dána aktivní i pasivní legitimace obou sporných stran.

Dále se Energetický regulační úřad zabýval otázkou, zda výrobná odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2010 a zda tedy odpůrci vznikl nárok na podporu prostřednictvím výkupních cen platných pro výroby uvedené do provozu v roce 2010. Energetický regulační úřad uvedl, že podmínku výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy podle bodu (1.9.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 je možné považovat za splněnou pouze za předpokladu, že dodávka elektřiny se uskutečňuje na základě platné a účinné licence. Základním předpokladem uvedení výroby elektřiny do provozu s následným přesahem do založení a existence práva na podporu je tak pravomocná a účinná licence na výrobu elektřiny a první paralelní připojení k distribuční soustavě, přičemž za den uvedení do provozu se s ohledem na nezbytnost kumulativního splnění podmínek považuje den, kdy nastane pozdější z výše uvedených skutečností. Energetický regulační úřad konstatoval, že výrobnou odpůrce nelze považovat za výrobnou, která byla uvedena do provozu v roce 2010, když nebylo prokázáno, že by výrobná dne 31. prosince 2010, kdy získala licenci k výrobě elektřiny, legálně jako celek vyráběla a dodávala elektřinu do elektrizační soustavy, a poukázal přitom na závěry trestních soudů, zejména rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 46 T 7/2013 a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 56/2016 týkající se stavební nedokončenosti výroby elektřiny odpůrce ke konci roku 2010. K licenci na výrobu elektřiny potom Energetický regulační úřad uvedl, že tato byla získána podvodným jednáním, neboť odpůrce nebyl vůbec schopen prokázat splnění technických předpokladů u předmětné výroby. Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 78/2014-535, kterým bylo rozhodnutí o udělení licence č. j. 13917-37/2010-ERU vydané v novém řízení zrušeno, má proto podle názoru

Energetického regulačního úřadu účinky ex tunc. Z uvedeného tak vyplývá, že odpůrce aktuálně nedisponuje licenci na výrobu elektřiny, neboť správní řízení žádosti o udělení licence vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU dosud nebylo pravomocně ukončeno.

Energetický regulační úřad uzavřel, že odpůrce v období od ledna 2013 do července 2015 inkasoval od navrhovatele výkupní ceny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, ačkoliv pro vznik práva na tuto podporu nebyly splněny podmínky. Inkasování této výkupní ceny je tak nutné považovat za bezdůvodné obohacení na straně odpůrce, neboť se jedná o plnění bez právního důvodu.

Protože měl navrhovatel ve věci úspěch, rozhodl Energetický regulační úřad o přiznání nákladů řízení souvisejících s právním zastoupením ve výši 6 292 Kč.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 05537-17/2019-ERU ze dne 13. července 2020, které mu bylo doručeno dne 20. července 2020, podal odpůrce dne 3. srpna 2020 rozklad, ve kterém uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné.

Odpůrce namítá, že se Energetický regulační úřad dostatečně nezabýval otázkou, jaký nárok na podporu odpůrci v předmětném časovém období vznikl, kdy podle názoru odpůrce měl správní orgán zkoumat, zda odpůrci nenáleží podpora odpovídající výkupním cenám pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Odpůrce správnímu orgánu vytýká, že zcela rezignoval na zjištění vzniku nároku a výši dopočetl dle dodané elektřiny a cenového rozhodnutí, avšak v tomto sporu je třeba zjistit, zda určitý nárok vznikl, v jaké výši a teprve potom je možno výsledek tohoto zjištění odečíst od vyplacené částky.

Odpůrce správnímu orgánu vytýká, že podnět k přerušení řízení z důvodu probíhajícího obnoveného řízení posoudil v rozporu s obdobnými případy, když rozhodnutí Rady č. j. 05825-14/2019-ERU ze dne 5. května 2020, na které správní orgán v napadeném rozhodnutí odkázal, obsahově zcela popírá jiné rozhodnutí téže Rady č. j. 09802-3/2019-ERU ze dne 8. října 2019. Podle názoru odpůrce bude mít výsledek obnoveného řízení ve věci sp. zn. LIC-13917/2010-ERU zcela zásadní vliv na výsledek nyní probíhajícího správního řízení, neboť otázku (ne)udělení licence pro odpůrce není Energetický regulační úřad v rámci nyní probíhajícího řízení oprávněn řešit, a proto by měl vyčkat pravomocného rozhodnutí ve věci sp. zn. LIC-13917/2010-ERU. Odpůrce dále poukazuje na skutečnost, že správní orgán při posouzení, zda má dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, odkázal na závěry rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 25 C 141/2016-540 ze dne 11. července 2018 a rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 71/2019-675 ze dne 28. března 2019. Tento postup považuje odpůrce za nesprávný, neboť se jedná o rozsudky týkající se jiných účastníků a závěry těchto soudů tak nemohou být pro nyní projednávaný spor závazné.

Odpůrce dále namítá, že argumentace správního orgánu o nutnosti úplného dokončení výroby a prvního paralelního připojení postrádá oporu v právních předpisech. Energetický regulační úřad se v napadeném rozhodnutí odvolává na „vhodná“ soudní rozhodnutí, s jejichž závěry však odpůrce nesouhlasí, a teorii o nutnosti 100 % dokončenosti považuje za nesprávnou. Odkázal přitom na znění vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 26. prosince 2011, jež počítá nejen s kompletně dokončenými

energetickými zařízeními, ale i s předčasně užívanými energetickými zařízeními nebo energetickými zařízeními ve zkušebním provozu, což byl případ odpůrce. Nesouhlasí ani se závěrem správního orgánu, že podmínkou prvního paralelního připojení je 100 % stavební dokončenost výroby, neboť tuto podmínku nelze dovodit ze žádných obecně závazných právních předpisů. Tento tzv. legislativní chaos však nemůže jít k tíži odpůrce.

Odpůrce odmítá tvrzení správního orgánu, že v obnoveném řízení předkládal nepravdivé podklady. Odpůrce uvádí, že pouze plnil své procesní povinnosti, a pokud správní orgán z předložených dokladů vyvodil nesprávné skutkové či právní závěry, nelze takový podklad podle názoru odpůrce označit za vědomě nepravdivý. Odpůrce nesouhlasí ani se závěrem správního orgánu, že zrušení rozhodnutí o udělení licence správním soudem má účinky *ex tunc*. Takový výklad nemá dle názoru odpůrce oporu v právních předpisech. Jako spornou označil odpůrce také možnost aplikace zásady „z bezpráví právo nevznikne“ ve správním právu, přičemž současně nevidí důvod, proč by měla mít přednost před aplikací zásady „presumpce správnosti správních aktů“. Odpůrce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu v trestní věci [redacted] a [redacted], ze kterého vyplývá, že celá obnova řízení byla vedena nezákonně, neboť prezentovaný důvod obnovy řízení nebyl dán od počátku a Energetický regulační úřad se obnovou řízení snažil napravit svá odborná selhání v rámci licenčního řízení. Odpůrce má tedy za to, že stále disponuje platným a účinným oprávněním k výrobě elektřiny na základě rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 31. prosince 2010, přičemž obnovené řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU považuje za nezákonné, neboť v dané věci nevyvstaly žádné nové skutečnosti, na základě kterých by se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými, když nesprávný výkon úřední činnosti nemůže být dáván k tíži odpůrci.

Odpůrce s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Rada napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

Energetický regulační úřad vyznamenal dne 10. srpna 2020 o podaném rozkladu navrhovatele, který k námitkám odpůrce uvedl, že Energetický regulační úřad postupoval správně, když předmětné řízení nepřerušil, neboť měl dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Zopakoval, že pro posouzení oprávněnosti nároku navrhovatele uplatněného v tomto řízení je nerozhodné, zda odpůrci nárok na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu v roce 2011 vznikl či nikoliv, neboť i kdyby odpůrci tento nárok nevznikl, nebyl by s ohledem na postavení navrhovatele jako prostředníka mezi odpůrcem a společností OTE, a.s., aktivně legitimovaný k vymáhání vzniklého bezdůvodného obohacení navrhovatel, nýbrž operátor trhu, příp. Ministerstvo průmyslu a obchodu. Navrhovatel dále uvedl, že podmínka kompletního dokončení výroby a následného ověření její bezpečnosti a provozuschopnosti, se vztahuje nejen na licenci na výrobu elektřiny, ale i na realizaci prvního paralelního připojení, přičemž navrhovatel se v tomto směru ztotožňuje s právním hodnocením Energetického regulačního úřadu, že s ohledem na rozsah stavební nedokončenosti výroby, nelze považovat první paralelní připojení za řádné připojení k distribuční soustavě. Navrhovatel se však ztotožňuje s právním názorem odpůrce v tom, že účinky zrušení licence nastávají *ex nunc*, nikoliv *ex tunc*, jak uvedl Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí. I přes tento odlišný výklad považuje navrhovatel výrok napadeného rozhodnutí za správný, a navrhl, aby Rada rozklad zamítla a přiznala navrhovateli náhradu nákladů řízení.

Dne 20. března 2021 obdržel Energetický regulační úřad doplnění rozkladu odpůrce, ve kterém uvedl, že má za to, že Energetický regulační úřad nemá pravomoc k projednání uvedeného návrhu, neboť klasifikace uplatněného nároku byla ze strany navrhovatele i Energetického regulačního úřadu provedena chybně. Podle názoru odpůrce je uplatněný nárok nárokem na náhradu škody a k podpoření svého názoru odkázal na usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 52/2017 ze dne 21. března 2018. Současně také vznesl námitku promlčení vůči uplatněnému nároku, přičemž určení počátku běhu promlčecí lhůty je podle jeho názoru procesní povinností navrhovatele. O doplnění rozkladu byl navrhovatel vyrozuměn přípisem ze dne 19. dubna 2021, možnosti vyjádřit se nevyužil.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Rada konstatuje, že toto rozhodnutí vychází ze skutkového stavu zjištěného v souladu s požadavky § 3 správního řádu a principy sporného řízení, a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Předně je nutno zabývat se námitkou odpůrce, kterou vznesl až v rámci doplnění rozkladu, a jež se týká věcné příslušnosti k projednání předmětného sporu. Odpůrce uvádí, že ve věci je dána příslušnost obecných soudů, neboť uplatněný nárok je nárokem na náhradu škody, nikoli nárokem na vydání bezdůvodného obohacení. Tuto námitku považuje Rada za nedůvodnou. Je s podivem, že odpůrce nyní argumentuje v tom smyslu, že spor by měl být projednán před soudem, když to byl sám odpůrce, který v průběhu předchozího soudního řízení namítal věcnou nepříslušnost obecných soudů s tím, že věc má být s ohledem na závěry obsažené v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 45/2017-14 projednána Energetickým regulačním úřadem. Nyní odpůrce odkazuje na jiné usnesení tzv. zvláštního senátu, a to č. j. Konf 52/2017-17. Podle názoru Rady však závěry tohoto usnesení nelze použít na nyní projednávaný případ, neboť se jednalo skutkově zcela odlišný případ – žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 8 domáhala zaplacení náhrady škody, která jí měla vzniknout tím, že žalovaná vůči ní postupovala diskriminačně, když neprovedla první paralelní připojení v roce 2010, ačkoliv o ni žalobkyně dne 3. prosince 2010 požádala a dne 27. prosince 2010 doložila veškeré potřebné dokumenty. Předmětem sporu tedy byla náhrada škody, přičemž podle závěrů zvláštního senátu je v takovém případě založena pravomoc obecného soudu. Je však zřejmé, že v nyní projednávaném případě je předmětem sporu vydání bezdůvodného obohacení (plnění, jež bylo odpůrci poskytnuto navrhovatelem bez právního důvodu), a k projednání takového sporu je v souladu se závěry již výše zmiňovaného usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 45/2017-14 příslušný Energetický regulační úřad. Nutné je dále doplnit, že v mezidobí došlo ke změně rozhodovací praxe kompetenčního senátu, který

následně shledal věcnou příslušnost na straně Energetického regulačního úřadu i v některých sporech o náhradu škody, jak plyne z usnesení č. j. Konf 9/2019 – 13.

Odpůrce správnímu orgánu prvního stupně vytýká, že v řízení nezjišťoval, zda a jaký nárok na podporu odpůrci vznikl, když se zabýval pouze otázkou, zda odpůrci vznikl nárok na podporu pro výrobní uvedené do provozu v roce 2010. Takové posouzení považuje odpůrce za nedostatečné. K této námitce Rada uvádí, že se plně ztotožňuje s provedeným rozsahem dokazování i se závěrem správního orgánu prvního stupně, že pro posouzení věci je zásadní zabývat se otázkou, zda byla výrobní odpůrce uvedena do provozu v roce 2010 a zda má tedy odpůrce nárok na podporu stanovenou pro výrobní uvedené do provozu v tomto roce. Jakékoliv další případné dokazování ve smyslu toho, zda a na jaké výkupní ceny odpůrci vůbec vznikl právní nárok, by bylo ze strany správního orgánu provedeno mimo vymezený rozsah sporu. V této souvislosti považuje Rada za nezbytné zdůraznit, že vymezení předmětu správního řízení je v případě sporného řízení plně v dispozici toho, kdo návrh podává, přičemž takto vymezeným předmětem sporu je správní orgán vázán.

Z návrhu na zahájení řízení vyplývá, že navrhovatel požaduje po odpůrci vrácení bezdůvodného obohacení v částce, kterou vypočítal jako rozdíl mezi výkupními cenami platnými pro provozovny uvedené do provozu v roce 2010 a v roce 2011, jež odpůrci uhradil v období od ledna 2013 do července 2015 (po odečtení proplacené bankovní záruky pokrývající bezdůvodné obohacení vzniklé v období ode dne 1. srpna 2014 do dne 31. července 2015), fakticky se tedy jedná o období od 1. ledna 2013 do 31. července 2014. Do konce roku 2012 vykupovala od odpůrce vyrobenou elektřinu společnost ACTHERM, spol. s r.o., se sídlem Tovární 5533, 430 01 Chomutov, IČ: 480 24 091, která v souvislosti se změnou právní úpravy a přechodem povinnosti povinného výkupu na navrhovatele předala navrhovateli údaje týkající se výrobní odpůrce. Součástí předaných údajů bylo i sdělení, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2010. Dne 28. prosince 2012 uzavřel navrhovatel s odpůrcem Smlouvu o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů, na základě které navrhovatel proplácel odpůrci výkupní ceny platné pro výrobní uvedené do provozu v roce 2010, a to až do 31. července 2015. Navrhovatel jako povinně vykupující vystupuje při povinném výkupu jako prostředník mezi výrobcí elektřiny a operátorem trhu, společností OTE, a.s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 264 63 318 (dále též „operátor trhu“), přičemž platí, že povinně vykupující účtuje operátorovi trhu rozdíl mezi výkupní cenou a hodinovou cenou a cenu za svoji činnost a operátor trhu je povinen tento rozdíl i cenu za jeho činnost povinně vykupujícímu hradit. V roce 2014 měl údajně navrhovatel prověřením částek obdržených od operátora trhu zjistit, že operátor trhu proplácel navrhovateli ve vztahu k výrobní odpůrce pouze rozdíl mezi výkupní cenou platnou pro výrobní uvedené do provozu v roce 2011 a hodinovou cenou, namísto rozdílu mezi výkupní cenou platnou pro výrobní uvedené do provozu v roce 2010 a hodinovou cenou. Na základě žádosti operátor trhu navrhovateli sdělil, že společnost ACTHERM, spol. s r.o., operátorovi trhu uvedla, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu v roce 2011. Operátor trhu následně odmítl žádost společnosti ACTHERM, spol. s r.o., o opravu evidenčních údajů v systému operátora trhu s tím, že bylo zjištěno, že výrobní odpůrce byla uvedena do provozu až v roce 2011.

Mezi účastníky řízení není sporné, že navrhovatel jako povinně vykupující vyplatil odpůrci v období od 1. ledna 2013 do 31. července 2015 částku ve výši 217 079 641,28 Kč

jako výkupní cenu elektřiny platnou pro výroby uvedené do provozu v roce 2010. Pokud by však navrhovatel uhradil odpůrci částku odpovídající výkupním cenám pro výroby uvedené do provozu v roce 2011, tj. částku, která mu byla proplacena operátorem trhu, vyplatil by pouze částku ve výši 110 903 398 Kč. S ohledem na skutečnost, že operátor trhu zpochybnil nárok odpůrce na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu v roce 2010, přistoupil navrhovatel od 1. srpna 2014 k dalšímu proplácení výkupních cen platných pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 pouze pod podmínkou vystavení bankovní záruky, která měla zajistit případné budoucí nároky navrhovatele vůči odpůrci po 1. srpnu 2014. Protože podmínky bankovní záruky byly splněny, inkasoval navrhovatel od Poštové banky, a.s., pobočka Česká republika, částku ve výši 44 712 000 Kč, jež odpovídá částce rozdílu výkupních cen pro výroby uvedené do provozu v roce 2010 a 2011 za období srpen 2014 až červenec 2015. Předmětem sporu tak navrhovatel učinil vyplacení částky ve výši 61 464 243,28 Kč, jež podle názoru navrhovatele představuje bezdůvodné obohacení na straně odpůrce za období od 1. ledna 2013 do 31. července 2014.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že to byl navrhovatel, kdo vyplatil odpůrci částku ve výši 61 464 243,28 Kč, jež mu nebyla ze strany operátora trhu proplacena, a na druhé straně to byl odpůrce, kdo tuto částku přijal a kdo tedy měl z tohoto plnění majetkový prospěch na úkor navrhovatele. Rada se tak plně ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že je zde dána aktivní i pasivní legitimace obou sporných stran, přičemž v podrobnostech odkazuje na str. 7 až 12 napadeného rozhodnutí. S otázkou aktivní a pasivní legitimace potom úzce souvisí i skutečnost, že pro rozhodnutí ve věci není podstatné, zda odpůrci vznikl nárok na výkupní ceny platné pro výroby uvedené do provozu v roce 2011. Ani v případě, že by Energetický regulační úřad zjistil, že odpůrce na tyto výkupní ceny nárok nemá, nemohl by navrhovateli přiznat vyšší částku, než navrhovatel požadoval, neboť by nepřipustně překročil rozsah předmětu sporu vymezený navrhovatelem. Rada v tomto kontextu uvádí, že pokud by navrhovatel dovozoval, že odpůrci nevznikl nárok na podporu ani v cenách roku 2011, což je z některých tvrzení odvoditelné, dávalo by pochopitelně logiku, aby požadoval vrácení veškeré vyplacené podpory jakožto bezdůvodného obohacení. Skutečností, proč tak navrhovatel nečiní je, že mu část podpory (ve výši pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011) byla proplacena operátorem trhu, což je v zásadě skutečnost, která přímo není závislá na jednání odpůrce. Z hlediska předmětu sporu je ovšem nutně třeba posuzovat otázku nároku na podporu ze strany odpůrce (protože pokud by takový nárok v cenách roku 2010 měl, nebylo by možno o bezdůvodném obohacení uvažovat), nikoliv výši plnění ze strany operátora trhu. Je nicméně na navrhovateli, jakým způsobem předmět sporu vymezí a jaký rozsah nároku požaduje přiznat.

Rada uzavírá, že rozsah provedeného dokazování byl ze strany správního orgánu prvního stupně zcela v souladu s požadavky správního řádu. Z tzv. zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu totiž vyplývá, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, avšak pouze v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho činnosti s právními předpisy, tedy v daném případě v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí ve věci. Jakýkoliv jiný postup správního orgánu by byl v rozporu nejen s výše zmíněnou zásadou materiální pravdy, ale také zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvenými v § 6 a 7 správního řádu.

Odpůrce dále namítá, že správní orgán prvního stupně posoudil jeho návrh na přerušení řízení v rozporu s obdobnými případy. K této námitce Rada uvádí, že není důvodná. Lze sice souhlasit s tvrzením odpůrce, že prvostupňový správní orgán není v tomto řízení oprávněn řešit, jak bude rozhodnuto v rámci nyní probíhajícího obnoveného řízení ve věci žádosti o udělení licence vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU, nelze však již souhlasit s námitkou, že se v tomto řízení jedná o předběžnou otázku, a proto by měl Energetický regulační úřad správní řízení přerušit do doby, než bude správní řízení vedené pod sp. zn. LIC-13917/2010-ERU pravomocně ukončeno. Naopak Rada považuje postup správního orgánu prvního stupně za správný, neboť pro přerušení řízení nebyl dán žádný zákonný důvod. Otázka udělení licence totiž nepředstavuje v daném řízení předběžnou otázku, kterou by bylo nutno vyřešit v probíhajícím řízení tak, aby bylo možno rozhodnout o předmětu řízení, tedy ve věci samé. Předmětem sporu je vydání bezdůvodného obohacení a na rozhodnutí v tomto sporu tak nemůže mít vliv, jak bude rozhodnuto o žádosti odpůrce o udělení licence na výrobu elektřiny. Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně měl pro rozhodnutí ve věci dostatek podkladů, a přerušení řízení by tak bylo v rozporu s již výše zmíněnými zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení.

Nelze přisvědčit ani námitce odpůrce, že správní orgán prvního stupně postupoval nesprávně, když odkázal na závěry uvedené v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 25 C 141/2016-540 ze dne 11. července 2018 a rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 71/2019-675 ze dne 28. března 2019. Z napadeného rozhodnutí totiž žádným způsobem nevyplývá, že by správní orgán prvního stupně považoval tato rozhodnutí za závazná pro účastníky řízení nebo pro nyní projednávaný spor, jak namítá odpůrce v podaném rozkladu. Prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí podrobně popsal vývoj celého případu včetně správních i soudních řízení souvisejících s nyní projednávaným sporem, přičemž zmiňovaná soudní rozhodnutí uvedl jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí. Jak však vyplývá z části týkající se posouzení předmětu sporu, prvostupňový orgán pouze odkázal na argumentaci uvedených soudů vztahující se k posouzení prokázání splnění podmínek uvedení výroby do provozu, se kterou se ztotožnil. Tento postup správního orgánu však nelze označit za chybný.

Ani námitku odpůrce, že správní orgán prvního stupně uvedl v napadeném rozhodnutí nepravdivá tvrzení týkající se předložení nepravdivých revizních zpráv v rámci obnovy řízení, nepovažuje Rada za důvodnou. Zde je nutno uvést, že Energetický regulační úřad v obnoveném řízení rozhodoval jak na základě původně předložených revizních zpráv ze dne 5. prosince 2010 a dne 27. prosince 2010, jež měly být vypracovány revizním technikem [REDAKCE] tak i nově předložené zprávy o mimořádné revizi ze dne 30. prosince 2010, č. 2010, 532, kterou měl ve dnech 22. a 23. prosince 2010 uskutečnit revizní technik [REDAKCE]. Tato zpráva byla Energetickému regulačnímu úřadu poprvé předložena dne 30. září 2011, tedy až v průběhu obnoveného řízení. Všechny tyto zprávy však byly jak správními, tak i trestními soudy uznány jako nepravdivé, neboť neodpovídaly skutečnému stavu elektrárny, a proto nemohly dokládat bezpečnost žádné části elektrárny, a už vůbec ne elektrárny jako celku.

Např. z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 78/2014-535 ze dne 20. května 2016, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 145/2016-450, vyplývá, že zpráva o výchozí revizi ze dne 5. prosince 2010 nemůže dokazovat

bezpečnost elektrárny, když z obsahu správního spisu ve věci řízení o žádosti o udělení licence jednoznačně vyplývá, že ke dni 20. prosince 2010 nebyla elektrárna odpůrce ještě dokončena. V protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci ze dne 20. prosince 2010, který svým podpisem odsouhlasil pan Alexandr Zemek jako jednatel odpůrce, je uvedeno, že sekce B je z větší části nezapojena, sekce F je nezapojena, chybí střídače, probíhají výkopové práce, sekce E je nezapojena, chybí střídače, řady 24, 25, 26 jsou částečně neosazeny solárními panely, není zapojený hlavní vypínač, sekce C je z větší části nezapojena a probíhají výkopové práce, není zapojen transformátor v trafostanici T5, v sekci D není zapojen transformátor v T4. Rovněž je zde uvedeno, že byl zjištěn rozpor s předloženou revizní zprávou (revizní zpráva neodpovídá skutečnému stavu) a že elektrárna jako celek nesplňuje ke dni 20. prosince 2010 podmínky pro udělení licence na výrobu elektřiny. Ve vztahu k revizní zprávě ze dne 27. prosince 2010 krajský soud uvedl, že tato zpráva byla shledána nepravdivou (dokonce falešnou) už v řízení o obnově, neboť revizní technik [REDAKCE] popřel, že by ji vyhotovil (v té době byl dokonce nemocný). Odpůrce se následně snažil prokázat bezpečnost elektrárny zprávou o mimořádné revizi ze dne 30. prosince 2010, ani tato zpráva však nemůže podle závěrů krajského soudu prokazovat bezpečnost předmětné elektrárny. Sám revizní technik totiž k této zprávě uvedl, že elektrárnu jako celek nerevidoval (ani neprohlédl) a že se zaměřil pouze na nedostatky zjištěné Energetickým regulačním úřadem a uvedené v protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci. Za této situace není revizní zpráva řádným dokladem, neboť se nevztahuje k celé elektrárně, ale toliko k její části. Ve zbytku je navíc tato revizní zpráva opsána z projektové dokumentace a z revizní zprávy [REDAKCE] ze dne 5. prosince 2010 (která však, jak již bylo uvedeno výše, není řádnou revizní zprávou a z údajů z ní nelze vycházet). Krajský soud dále konstatoval, že s ohledem na to, že to byl žadatel o licenci, kdo předkládal v řízení o udělení licence revizní zprávy, nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, musel totiž vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizních zpráv elektrárna nachází a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že tyto revizní zprávy byly zpracovány řádně. Krajský soud současně zopakoval ustálený právní názor Nejvyššího správního soudu, že revizní zpráva se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby přímo související s elektrickou bezpečností zařízení a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí, přičemž pokud jsou v revizní zprávě uvedena nepravdivá tvrzení, je tato zpráva jako celek nedůvěryhodná a nemůže být podkladem pro udělení licence, přičemž odkázal např. na rozsudky ve věcech sp. zn. 9 As 256/2015 a sp. zn. 7 As 204/2015.

Z pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5 To 56/2016-11134 ze dne 17. ledna 2015, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 46 T 7/2013-9824 ze dne 22. února 2016, potom vyplývá, že provedené důkazy jednoznačně svědčí o nedokončenosti fotovoltaické elektrárny Saša – Sun ke konci roku 2010 a o její nezpůsobilosti podstoupit zpracování výchozí revizní zprávy v takovém rozsahu a v takovém znění, jak učinil revizní technik [REDAKCE], jeho revizní zprávu ze dne 5. prosince 2010 je tedy třeba považovat za nepravdivou. Z rozsudku krajského soudu dále vyplývá, že ke dni 4. ledna 2011 na dvou výrobnách včetně výroby odpůrce pracovalo 86 elektrikářů, kteří kompletně předělávali zapojení, které bylo ukončeno do konce roku 2010, na konci prosince 2010 tak výroba odpůrce nejen že nebyla dokončena, ale byly

provedeny práce, které měly vytvářet dojem dokončenosti. O reálném stavu nedokončenosti výroby v roce 2010 vypovídá i to, že kompletní montáž rozvaděčů a trafokiosků byla dokončena dle dílčích předávacích protokolů až dne 14. února 2011, uzemnění dne 25. února 2011 a že kompletní předávací protokol byl podepsán až dne 21. února 2011.

Rada považuje za zbytečné uvádět další citace z uvedených rozsudků, neboť závěry jak trestních, tak i správních soudů jsou odpůrci velmi dobře známy. Podle Rady tak není pochybnosti o tom, že odpůrce nebyl a nemohl být v dobré víře, že revizní zprávy, které správnímu orgánu předkládal v průběhu řízení o udělení licence (ať se jednalo o původní nebo obnovené řízení) jsou pravdivé. Naopak s ohledem na všechny okolnosti případu je zřejmé, že odpůrce si byl vědom skutečnosti, že předložené zprávy nemohou dokazovat dokončenost elektrárny jako celku ke konci roku 2010, když tato ve skutečnosti dokončena nebyla. Závěr správního orgánu prvního stupně, že odpůrce Energetickému regulačnímu úřadu v rámci řízení o udělení licence předložil nepravdivé doklady, tak považuje Rada za správný a řádně odůvodněný.

Jak již Rada konstatovala výše, pro posouzení předmětu sporu je zásadní zodpovědět otázku, zda je možné výrobu odpůrce považovat za výrobu uvedenou do provozu v roce 2010. Správní orgán prvního stupně dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že nikoliv, neboť pro to nebyly splněny požadované podmínky, přičemž Rada se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Uvedení výroby do provozu bylo pro rok 2010 definováno v cenovém rozhodnutí č. 4/2009, které v bodě (1.9.) stanoví, že u nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních, nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Z uvedeného vyplývá, že aby bylo možné považovat výrobu elektřiny za uvedenou do provozu v roce 2010 a dojít k závěru o vzniku nároku na podporu ve formě výkupních cen pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, bylo nutné kumulativně splnit následující podmínky:

a) nabytí právní moci licence na výrobu elektřiny a vznik oprávnění k výkonu licencované činnosti;

b) výroba a dodávka elektřiny do elektrizační soustavy, přičemž tato podmínka byla obvykle splněna tzv. prvním paralelním připojením k distribuční soustavě.

Co se týká stavební (ne)dokončenosti elektrárny ke konci roku 2010, je ze spisového materiálu zřejmé, že tato nebyla zcela dokončena, neboť práce na její výstavbě probíhaly i v lednu roku 2011. Ostatně odpůrce faktický stav elektrárny ani nezpochybňuje, má však za to, že pro posouzení splnění podmínky prvního paralelního připojení není stav dokončenosti výroby relevantní. Odpůrce odkazuje na znění vyhlášky Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 26. prosince 2011, která počítá nejen s plně dokončenými energetickými zařízeními, ale také např. s energetickými zařízeními ve zkušebním provozu, což měl být případ odpůrce. Tuto argumentaci je však nutno odmítnout. Odpůrce v řízení o udělení licence vedeném ke konci roku 2010 nikdy neuvedl, že by se případě jeho výroby mělo jednat o zkušební provoz, nýbrž požádal o vydání licence na celý instalovaný výkon 6 MW (předložením nepravdivých revizních zpráv se snažil

vyvolat dojem kompletní dokončenosti výroby), ačkoliv mu nic nebránilo s ohledem na stavební nedokončenost výroby požádat správní orgán o udělení licence v roce 2010 pouze na hotovou část výroby a pro takový výkon provést i první paralelní připojení.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona musí žadatel o licenci prokázat technické předpoklady k zajištění licencované činnosti. Tomu však obecně nemůže odpovídat stav elektrárny, která není stavebně dokončená. Základním materiálním předpokladem pro splnění formálně stanovených podmínek pro uvedení výroby do provozu tedy musí být kompletní stavební nebo funkční dokončenost výroby, neboť, jak již bylo zmíněno a potvrzeno ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, právě ta je základní podmínkou pro vypracování řádné revizní zprávy, která je podkladem prokazujícím technické předpoklady zajištění výkonu licencované činnosti v určitém rozsahu. Podmínka kompletního dokončení výroby a následného ověření její bezpečnosti a provozuschopnosti se tedy vztahuje nejen na udělení licence na výrobu elektřiny, ale i na realizaci prvního paralelního připojení. Žádný právní předpis sice výslovně nestanoví, že první paralelní připojení jako podklad prokazující podmínky uvedení do provozu má být provedeno až po dokončení výroby, tato skutečnost však podle názoru Rady vyplývá ze samotné povahy věci. Pokud má být licence na výrobu elektřiny udělena výrobně jako celku, musí tato nepochybně být zcela dokončena, aby mohla bezpečně a legálně sloužit k účelu, pro který byla vybudována.

V této souvislosti Rada ještě poznamenává, že z judikatury správních ani trestních soudů nelze dovodit závěr, že by v každém jednotlivém případě mohla být zpracována pouze jedna konečná revizní zpráva, jak se odpůrce snaží předestřít v podaném rozkladu, kdy tento požadavek považuje v případě „velkých“ elektráren za nesmyslný a nesplnitelný. Je zřejmé, že ověření bezpečnosti elektrárny může být provedeno i několika revizními zprávami a není ani nutné, aby byly všechny revizní kontroly provedeny až po celkovém dokončení elektrárny. Revizní zprávy mohou být vyhotovovány postupně, ale ve svém souhrnu musí osvědčovat celkovou bezpečnost elektrárny, přičemž je nutné, aby poslední zpráva, deklarující bezpečnost celé nízkonapěťové části, byla zpracována až po kompletním dokončení výroby. Tak tomu však v případě výroby odpůrce nebylo. V daném případě došlo k prvnímu paralelnímu připojení dne 22. prosince 2010, tedy před jejím úplným dokončením a na základě nepravdivé revizní zprávy ze dne 5. prosince 2010 (jiná revizní zpráva, která by osvědčila stav výroby před datem 22. prosince 2010 zpracována nebyla), a je tedy zřejmé, že tato zpráva nemohla stav dokončenosti prokázat a první paralelní připojení celé výroby odůvodnit.

S odkazem na výše uvedené Rada konstatuje, že není možné upřednostnit pouze formální splnění podmínek bodu (1.9.) cenového rozhodnutí č. 4/2009, tedy předložení protokolu o prvním paralelním připojení, bez ohledu na skutečný stav dokončenosti výroby (podmínky materiální), neboť právě splnění materiální podmínky vypovídá o reálném stavu energetického zařízení v rozhodném čase. Vyplývá-li z dostupných podkladů, že výroba odpůrce nebyla v roce 2010 prokazatelně dokončena a v témže roce tedy fakticky nebyla jako funkční a dokončený celek připojena k distribuční soustavě, nemohlo ke dni 22. prosince 2010 dojít k prvnímu paralelnímu připojení celé výroby o instalovaném výkonu 6 MW k distribuční soustavě. Podmínka pro uvedení zařízení do provozu v roce 2010 tak nebyla splněna.

Již samotné zjištění týkající se nesplnění podmínky připojení výroby elektřiny a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy odůvodňuje závěr, že výrobu odpůrce nelze považovat za výrobu uvedenou do provozu v roce 2010. Správní orgán prvního stupně se však v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou splnění druhé podmínky, tedy zda odpůrce disponoval v roce 2010 platnou a účinnou licencí na výrobu elektřiny. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že nikoliv, přičemž Rada se s tímto závěrem ztotožňuje a k věci uvádí následující. Odpůrci byla rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 13917-23/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 udělena licence č. 111018049 na výrobu elektřiny ve výrobně FVE Saša – Sun s.r.o. o celkovém instalovaném výkonu 6 MW, toto rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. V rámci obnoveného řízení bylo dne 17. ledna 2014 vydáno nové rozhodnutí o udělení licence č. j. 13917-37/2010-ERU, jež bylo co do rozsahu uděleného podnikatelského oprávnění shodné s původním rozhodnutím o udělení licence, kdy účinky tohoto nového rozhodnutí nastaly ke dni 31. prosince 2010. Toto nové rozhodnutí však bylo na základě žaloby ve veřejném zájmu, kterou podal Nejvyšší státní zástupce, zrušeno již výše zmíněným rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 78/2014-535, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 145/2016-450. Následně podaná ústavní stížnost byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu pod zn. II. ÚS 2038/2017. Jak již bylo uvedeno výše, obnovené řízení o žádosti odpůrce o udělení licence na výrobu elektřiny doposud nebylo skončeno.

Správní orgán prvního stupně dovedl, že rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 78/2014-535, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o udělení licence č. j. 13917-37/2010-ERU ze dne 17. ledna 2014, působí tzv. *ex tunc* a má tedy zpětné účinky ke dni vydání zrušeného rozhodnutí. S tímto závěrem však odpůrce nesouhlasí, kdy je naopak přesvědčen o tom, že po zrušení uvedeného rozhodnutí došlo k tzv. „obživnutí“ původního rozhodnutí o udělení licence č. j. 13917-23/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 a že tedy disponuje platnou a účinnou licencí k výrobě elektřiny na základě tohoto původního rozhodnutí. S tímto názorem odpůrce však Rada nesouhlasí, kdy se naopak zcela ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně.

Co se týká samotných účinků zrušujícího rozhodnutí soudu, tyto nejsou stanoveny explicitně právní úpravou, ale vyplývají z doktrinálních a judikatorních závěrů, resp. z analogického použití ustanovení § 99 správního řádu, za použití obecně uznávaných právních zásad, z nichž některé jsou zakotveny v právních předpisech, jako je zejména ochrana dobré víry. Nelze tak prvostupňovému správnímu orgánu vytýkat, že pro posouzení účinků zrušujícího rozsudku neaplikoval nějaké konkrétní zákonné ustanovení. Ostatně i odpůrce činí opačný závěr týkající se účinků předmětného rozhodnutí na základě odkazu na judikaturu a právní zásadu presumpce správních aktů vydaných orgány veřejné správy.

Podle názoru Rady jsou pro posouzení účinků rozsudku o zrušení rozhodnutí o udělení licence rozhodující důvody, které soud k tomuto závěru vedly a pro které bylo toto rozhodnutí zrušeno. Přestože ke zrušení rozhodnutí může dojít s účinky *ex nunc*, dokonce ke zrušení rozhodnutí s těmito účinky dojde obecně nejčastěji, může v některých případech dojít ke zrušení správního rozhodnutí i s účinky *ex tunc*, jak tomu bylo v případě odpůrce, a to zejména s ohledem na absenci jeho dobré víry. Rada má za to, že s ohledem na absenci dobré víry odpůrce se tento nemůže dovolávat presumpce správnosti aktu orgánu veřejné

správy, neboť tuto správnost ani nemohl s ohledem na všechny okolnosti případu předpokládat. Ani zásada presumpce správnosti totiž nemůže převážit veřejný zájem na výplatu podpory pouze těm držitelům licencí, kteří materiálně splnili všechny podmínky pro udělení licence, tj. nabyli právo na podporu zákonným způsobem. Proto rozsudek krajského soudu nemohl mít ve vztahu k nároku na podporu odvíjejícího se od splnění podmínky udělení licence jiné účinky než *ex tunc*. Je stěžejí obhajitelný přístup, že vzhledem k tomu, že odpůrce měl v roce 2010 fakticky licenci udělenou (aniž by k tomu splňoval podmínky a nemohl o tom ani být v dobré víře), byla výrobní odpůrce toho roku uvedena do provozu. Pokud by byl zastáván přístup, že by subjektu, který nepoctivě dosáhl pravomocného rozhodnutí o udělení licence, byl nárok na podporu elektřiny zachován pouze proto, že v rozhodné době fakticky licenci udělenou měl, byla by tímto zcela jistě zasažena důvěra občana v právo a jeho spravedlnostní základ. V podrobnostech Rada odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém správní orgán prvního stupně svůj závěr týkající se účinků *ex tunc* podrobně odůvodnil. Rada dále považuje za důležité uvést, že i kdyby správní orgán prvního stupně otázku účinků rozhodnutí krajského soudu o zrušení rozhodnutí o udělení licence posoudil nesprávně a tento rozsudek by měl účinky *ex nunc*, nezměnilo by to nic na výsledku nyní projednávaného sporu, neboť, jak již bylo odůvodněno výše, odpůrce ve vztahu k předmětné výrobě nesplnil ani podmínku výroby a dodávky elektřiny do elektrizační soustavy a jeho výrobu tak s ohledem na tuto skutečnost nelze považovat za výrobu uvedenou do provozu v roce 2010.

Stran nemožnosti „obživení“ původního rozhodnutí o udělení licence Rada ještě poznamenává, že stejně jako správní orgán prvního stupně vychází z usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 30/96 ze dne 14. září 1998, jakož i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 175/2018-59, který se k uvedenému právnímu závěru v podmínkách účinného správního řádu přihlásil. Podle názoru Rady tedy zrušením rozhodnutí o udělení licence ze dne 17. ledna 2014 nedošlo ke zpětnému obživení rozhodnutí o udělení licence ze dne 31. prosince 2010. Ostatně odpůrce s účinností od 20. ledna 2014 na základě tohoto rozhodnutí podnikatelskou činnost nevykonával, ale činil tak na základě rozhodnutí č. j. 13917-37/2010-ERU ze dne 17. ledna 2014. Rada má tedy za to, že v projednávaném případě nedošlo pouze ke zrušení původního rozhodnutí o udělení licence, ale i jeho nahrazení novým rozhodnutím vydaným v obnoveném řízení, kterým bylo toto rozhodnutí tzv. „odklizeno“. Byť následně bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 78/2014-535 rozhodnutí ze dne 17. ledna 2014 zrušeno a věc byla vrácena Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání, nelze z takové skutečnosti dovozovat, že by došlo k tzv. „obživení“ původního rozhodnutí ze dne 31. prosince 2010. Rada se tak ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že odpůrce aktuálně nedisponuje licenci na výrobu elektřiny.

Namítá-li odpůrce, že „rozhodnutí Rady č. j. 05825-14/2019-ERU ze dne 5. května 2020, na které správní orgán v napadeném rozhodnutí odkázal, obsahově zcela popírá jiné rozhodnutí téže Rady č. j. 09802-3/2019-ERU ze dne 8. října 2019“, Rada s tímto hodnocením nesouhlasí. V rozhodnutí č. j. 05825-14/2019-ERU ze dne 5. května 2020 byl stran rozhodnutí o udělení licence č. j. 13917-23/2010-ERU ze dne 31. prosince 2010 učiněn závěr, že vůči rozhodnutí již bylo jedno správní řízení o obnově vedeno, v něm bylo toto rozhodnutí zrušeno a znovu právních účinků nabýt nemůže. Oproti tomu v rozhodnutí č. j. 09802-3/2019-ERU ze dne 8. října 2019 byla posuzována otázka nezákonnosti zastavení

řízení o obnově řízení založeného na převzetí závěrů usnesení Nejvyššího soudu v trestní věci, když smyslem dalšího vedení obnovy nebylo zrušení původního rozhodnutí, ale nové rozhodnutí o žádosti.

Závěrem lze konstatovat, že navrhovatel v předmětném období vyplatil odpůrci za vyrobenou elektřinu výkupní ceny pro zdroje uvedené do provozu v roce 2010, ačkoliv pro vznik práva na podporu vyplývající z cenového rozhodnutí č. 4/2009 nebyly splněny podmínky. Lze tedy vyslovit závěr, že odpůrce získal na úkor navrhovatele neoprávněný majetkový prospěch (obohatil se plněním navrhovatele bez právního důvodu), proto bylo návrhu navrhovatele v plném rozsahu vyhověno.

Protože navrhovatel ve vyjádření k rozkladu ze dne 21. srpna 2020 uplatnil právo na náhradu nákladů řízení o rozkladu, a to konkrétně nákladů na právní zastoupení advokátem, bylo třeba rozhodnout i o tomto jeho návrhu.

Náklady řízení jsou v souladu s § 79 odst. 1 správního řádu zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. Pro přiznání nákladů účastníkům sporného řízení potom podle § 141 odst. 11 správního řádu platí, že správní orgán ve sporném řízení přiznává účastníkovi řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož v daném případě bylo návrhu navrhovatele vyhověno v plném rozsahu, je možné navrhovateli přiznat náhradu nákladů řízení. Za účelně vynaložené náklady lze přitom považovat toliko takové výdaje, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo.

V souladu s § 79 odst. 1 správního řádu je možné náhradu nákladů v souvislosti s právním zastoupením navrhovatele Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem ve společnosti Advokátní kancelář KF Legal, s.r.o., přiznat dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, jež upravuje též odměny advokátů za zastupování ve správním řízení. Dle advokátního tarifu náleží advokátu za poskytnutí jednoho právního úkonu v řízení částka ve výši 1 573 Kč, která zahrnuje odměnu advokáta ve výši 1 000 Kč, režijní paušál ve výši 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 273 Kč, jejímž je advokát plátcem. V souvislosti s řízením o rozkladu byly navrhovateli poskytnuty právní služby spočívající ve vyjádření k podanému rozkladu. Rada tak navrhovateli za zastoupení přiznala za 1 výkon právní služby částku 1 573 Kč a současně rozhodla o tom, že odpůrce je povinen uhradit tyto náklady řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako nadřízený správní orgán vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně se zákonem o podporovaných zdrojích energie a správním řádem, a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí, neboť v něm byly v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jelikož nebyl dán žádný důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, Rada rozhodla o potvrzení napadeného rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

ČEZ Prodej, a.s., prostřednictvím Mgr. et Mgr. Jana Kořána
Saša – Sun, s.r.o., prostřednictvím JUDr. Pavla Gazárka